

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל מידי שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת משפטים 'שקלים'

עלון מס' 76 | שנה 2

בדרך הפרשה

חובת הרב ללמד, להסביר ולבאר את דברי התורה עד שיהיו ברורים ללומד. זאת ועוד: המראה הערוך והמעצב של השלחן מוסיף הרבה חשק לאכל, ואף מפתח תאבון. על המזון להיות מגש בצורה יפה ואסתטית, כדאי לקשט את השלחן בעצובי פרחים, מפיות צבעוניות ועוד. וכי מה אלה קשורים לתזונה? מה משנה באיזון צלחת אוכלים ומהי צבע המפה? אלא, שהסביבה פועלת על האדם, מעוררת תאונה ומשפיעה על העכול ועל השבע. כל זה נכלל בדברי הקב"ה למשה. לא ללמד תורה בצורה יבשה ומשעממת, אלא לשים לפניהם. לערוך, להגיש ולהנגיש את דברי התורה העמקים בפני הלומדים בגרוי מחשבת, ביצירת ענין, ובהסברת כל מרכיבי הלמוד. שהלומד יגיע לשלחן ערוך ומוכן ומיד ירצה להושיט יד ולאכל!

השבוע שוחחתי עם אהרן, תלמיד ישיבה שהתחיל את דרכו הרוחנית לפני ארבע שנים בתלמוד תורה של 'החווה העצמאי' בעזרת פתוח, שם זכה להתקרב מכח פעילות 'קרן ההסעות'. עם תם למודיו בבי"ס

נתאר לעצמנו שאנו מזמנים לארוחה אצל הדודים. כבואנו מעמידה הדודה לפנינו על השלחן שתי קפסאות שמורים סגורות ושקית עם לחם פרום. הדוד מוציא כמה ירקות ומניח על השלחן, תוף פדי שהוא מצביע לעבר הצלחות, הסכו"ם וקרש החתונה. "בבקשה, הנה ארוחת בקר! יש גם גבינה ולבן במקרה..."

משה רבנו מקבל את התורה מפי הגבורה, ומצוה ללמדה את בני ישראל. בפתח פרשתנו אומר לו הקב"ה: "ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם". רש"י הקדוש מביא את דברי חז"ל שדיקו: לא נאמר "ואלה המשפטים אשר תלמדם" אלא "אשר תשים לפניהם", רש"י ממשיך את דברי הגמרא "אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: לא תעלה על דעתך לומר אשנה להם הפרק וההלכה שתיים או שלוש פעמים, עד שתהא סדורה בפיהם כמשנתה, ואיני מטריח עצמי להבינם טעמי הדבר ופרושו. לכה נאמר: "אשר תשים לפניהם", כשלחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם".

הבר מצוה חגג אחרי ימי חג הפסח עם החלטה אמיצה להיות בחור 'בן תורה', והחלטות אמיצות מתמשכות...! בודאי שמתם לב, קוראים יקרים, כי בתחלת הספור דברתי על אהרן, אך במהלכו הוא עבר ל'ארון'? האמת היא כי לקראת כניסתו לישיבה קטנה, עלה עם חברים נוספים מקרב 'לדי קרן ההסעות' להתברר מפי מרן שר התורה, הגאון הקדוש רבי חיים קניבסקי שליט"א - שהורה לשנות את שמו של ארן - לאהרן.

אהרן הוא עדין בחור ישיבה, שנה שניה בישיבה קטנה. עדין לא יודעים "מה יצא ממנו". עדין איננו יכולים להתרגש ולומר "הפעילות של 'קרן ההסעות' הניכה את אחד מגדולי הדור", הגם שכל המציל נפש אחת מישׂראל כאלו הציל עולם מלא. אך הנה, עכשו לפניכם, ספור שמרגש ומחייב עד נימי הנפש הפנימיים...

פיטסבורג, עיר תעשייתית גדולה במזרח ארה"ב, לפני למעלה משמונים שנה. מהגרים רבים עמלים קשה לפרנסתם, עבודות דחוק מזדמנות מכלפלות בקושי את בני הבית... בין היהודים הדתיים שגרים שם הם בני משפחת שיינר. ההורים הגרו מפולין ומחפשים את מזלם ב'ארץ הזהב'. זהב טרם מצאו. בינתיים מתמודדים עם עבודה קשה מבקר עד ערב. משתדלים ר' דב וגב' פערל לגדל את ילדיהם בדרך התורה, אה עיניהם פלוח בראותם פי מרבית הנערים היהודים פוסקים להתניצב בבית הפנסות, ומראיהם דומה לגויי הארץ. דמעות רבות היזלה האם לרובנו של עולם:

"אנא, שמר על ילדי, עזר להם לשמר על יהדותם!"

והי היום ועל דלת ביתם דופק 'משלח', יהודי שגנלח מעיר לעיר לאסוף כספים עבור ישיבה. "שלוש, שמי אברהם בנדר. בכל פעם שאני מגיע לעירכם, אני שוהה בצד האחר של העיר. הפעם נקלעתי לאזור זה, ואמרו לי שאתם "בית שומר שבת וכשרות". האם אוכל להתארח אצלכם למספר ימים?" ברור שבקשתו נענתה, הנה מקום בלב ונהיה מקום גם בבית.

ר' אברהם שוחח עם הבן, הנער יצחק בן השש עשרה, "היכן אתה לומד...". יצחק ספר כי זה עתה סים בית ספר תיכון, והוא עדין לא החליט לגבי העתיד. "ומה עם ישיבה?" שואל ר' אברהם באכפתיות. "ישיבה?" שואלים כלם, "אין בפיטסבורג ישיבה!" ר' אברהם מסביר כי בני יורק יש ישיבה מצוינת לנערים בגיל זה, וכי הגאון רבי שרגא פיבל מנדלוביץ זוכה להצית את אור התורה באמריקה הקמריית.

"תנו לי את יצחק! אלנה אותו אישית לישיבה ואדאג לכל צרכיו!" התחייב ר' אברהם. והשאר, כמו באגדה! הנער יצחק עלה והתעלה בתורה, התגלה כבעל כשרון

יסודי, פאשר חבריו נרשמו ללמודי חטיבת בינים בעירו, השתתפה משפחתו בפעילות תורנית שהביאה להחלטה לרשם את ארן לבי"ס תורני. ב'קרן הסעות' סדרו לו הסעה, ובפעילות חיי שמה להפיר חברים חדשים שילמדו אתו בכתה ז' בתלמוד התורה. פעיל 'קרן ההסעות' בעירו, הרב שמואל, סיע למשפחה בהתארגנות גם עם ספרי למוד; ("ברשימה כתוב להביא קצשו"ע גאנצפריד'. מה זה?") ואף ברכישת בגדים מתאימים לתלמוד תורה. ההתרגשות הייתה עזה!

הימים הראשונים עברו ברוממות והתרגשות. רבנים מסבירי פנים, תפלות בבית הפנסות שבת"ת, שירת הלל בראש חדש אלול, מבצע צבירת זכיות ורשום מצוות בפנקס אישי מיוחד "ספרם של צדיקים גמורים" במבצע שהת"ת ערך.

אך לאחר כמה ימים התחיל ארן לחוש קשי. שצמום. נתוק. חסר שיכונת. הוא אינו מבין את שעורי הגמרא. המלים הארמיות זרות לו. המחנה משתמש במשגים שאינם מכרים... כפל... ברי ושמה... מיגו... כח הטענה... מחשבות לא נעימות חדרו ללבו, אולי טעיתי?... יש דרך חזור?... זה בכלל בשבילי?

והנה הרב שמואל, פעיל 'קרן ההסעות' המסור בא לבקר אותו בתלמוד התורה! בתאום עם המחנה יצאו מעט לגנה הקרובה, לשיחה אישית. הרב שמואל הבחין מיד כי ארן לא רגוע ולא שמח. הוא שמע על התחושה הקשה בשעורי הגמרא. בשיחה עם מנהל התלמוד תורה, איש חנוה מבהק, הבינו כלם כי אין ה'בעיה' מצד המחנה, שהוא דוקא מחנה בעל שעור קומה, אלא ב'פערים' בלמוד הגמרא. ילדי הת"ת התחילו ללמוד גמרא לפני כמה שנים, ובשנים הראשונות רכשו מימניות למידה להבנת הגמרא, שהם כמו "כלי עבודה" במקצוע זה. למדו מלות בסיס בארמית, למדו את סגנון השיח ב'סגיא', הפנימו את המהלכים ואת דרך החשיבה. מצבו של ארן הוא כמו של אדם המגיע למסעדת יוקרה, האכל מגז ברמה גבוהה, אך אין לו "כלי עבודה", לא נתנו לו סכו"ם...

רבני 'קרן ההסעות' אשרו מיד לשלח אברהם מקצועי ללמוד עם ארן שלש פעמים בשבוע. הרב הסביר לו את ההבדל בין תנאים לאמוראים, סגנונות הקשיות, ואת מטרת ה'יפוח' בין חכמי הגמרא. ארן למד גם להפיר את ה'תמרוורים' בגמרא... תנו התם... ורמינהו... בשלמא... היכי דמי... ולהתמצא במרחבי העמוד הקדוש והעתיק. סוף טוב הכל טוב! באמצעות שעורים אלה, שנמשכו לארה כל החרף של פתה ז', קבל ארן 'טעם בלמוד'. את

נשמת ר' אברהם בנדר ז"ל, שיראה בתוצאות מעשיו. ר' אברהם גלה אחריות לתמה בהורים ולסיע להם לשלח את בנם הצעיר לשיבה, הוא נשא בעל ולוהו לשיבה. האם אתה, קורא יקר, יכול לתאר לעצמך את גדל הזכות שיש לנשמתו? צדקתו עומדת לעד! ר' אברהם זכה את העולם באחד מגדולי הדור ומנהיגיו התורניים!

נדיר בשלוב נפש הומיה לתפלה ולקיום המצוות. הנער יצחק נפטר השבוע זמן ושבע ימים, ה"ה הגאון הגדול רבי יצחק שיינר זצ"ל, חבר מועצת גדולי התורה, ראש ישיבת "קמניץ" בירושלים. הג"ר יצחק שיינר זכה לעמיד אלפים רבים של תלמידים, אותם למד באהבה ובחכמה, והיה 'אורים ותמים' לרבות. נשמתו עלתה לגבהי מרומים, שצרי 'גן עדן' קרנו אורה לקראתו. לשם בודאי הזמנה לאחר כבוד

בדרך רבותינו

הנוסעים, ורבים פנו אליו לברכה ולעצה. ברבנות נכח גם בחור ישיבה שבא לבקש את ברכת הרב: "מסבך אני עם שלטונות המדינה בדבר מה. אינני מוצא מנוח לנפשי, וחרד אני כי יגזרו עלי קנס גבוה או אפלו מאסר. אני נוסע לקובנה להסדיר את הענין. אבקש את ברכת הרב שאצליח בסיעתא דשמיא לצאת מן הסבך!" רבי חיים מאזין, מברכו מעמק הלב ומוסיף: "אם תצטרך את עזרתי - אהיה באספת רבנים באולם פלוני. אל תהפס לפנות אלי! אשמח גם להתפשר כי הכל הסתים בכי טוב!"

הרבנים הנכבדים התאספו. דיונים מעמיקים בכבוד ראש נמשכים על פני שעות ארוכות. והנה, באמצע אחד הדיונים שומעים רעש מבחוץ. מתברר כי בחור מבקש להכנס ולהפריע באמצע הכנס! השומר מעכו, אף הפחור נשמע צועק: "הרב מברסק אמר לי לבוא אליו!" יצא אליו הגאון רבי חיים ושמע כי אמנם יש

בפרשתנו, הפרשה הראשונה לאחר מתן תורה, יש שלוב מגון בין מצוות שהן 'בין אדם למקום' לבין מצוות שהן 'בין אדם לחברו'. מבין 52 המצוות בפרשה - רבן הן מצוות של 'בין אדם לחברו'! גדולי ומאורי הדורות, חכמי התורה המבוקשים הצטינו מלבד עצמם בתורה - גם ברבוי מעשי חסד וברגישות לזולת. דרש אחד מגדולי ישראל שליט"א כי הנה לנו, המצוה הפותחת את פרשתנו היא מצוות 'עבד עברי', הטפול והיחס לאח החלש... זה שהסתבה בגנבה עד שאין לו מה להשיב... התורה מלמדת לנהוג בו בכבוד ולפעל לשקומו.

בשבוע שעבר לקו המאורות ונלקח מאתנו הגאון הגדול רבי דוד סולוביצ'יק זצ"ל, בנו של הרב הג"ר יצחק זאב מברסק, שכל ימיו הקדשו לעסק התורה ביגיעה ובהעמקה, וכראש ישיבת בריסק העמיד תלמידים הרבה, גדולים בתורה והוראה.

שושלת רבני 'ברסק' טויה היא בחוטי זהב ופז בעולם התורה. החל מראש המשפחה הג"ר חיים מוולוז'ין תלמידו הגדול של הגר"א מוילנא, דרה אבות המשפחה, הנצי"ב מוולוז'ין, הגאון בעל 'בית הלוי' רבי יוסף דב ("ר' יושע בער" בהגיה ישיבתית) וגאון הגאונים - רבי חיים מברסק. עמודי תורה אלה האירו פני תבל בזהר תורתם, ועד היום מתבדרים דברייהם בכי מדרשא בקראת כבוד והדרת קדש.

באחד הימים יצא רבי חיים מברסק מעירו לאספת רבנים חשובה ודחופה, שהתקמה בעיר קובנה. רבנים רבים וראשי צבור התאספו מכל ארצות הסביבה לדון בנושאים מרכזיים שעמדו על הפרק למען אחינו בני ישראל. נוסעי הרבנות היהודים זהו את 'גאון הדור' בין

רבי חיים מברסק זצ"ל

וענה: "כבוד הרב! בחור ישיבה הוא כלל ישראל!"
ספרתי ספור זה לאברהם יקר הפעיל ב'קרן הסעות',
בשעה שדברנו על חובת שמירת הקשר עם בחורי 'קרן'
ההסעות, בפרט בימי הקורונה שמכבידים על הבקורים
ועל הקשר הרציף. "כל בן-תורה מתענג בחדושו של
"ר' חיים". הבה נלמד מעשה זה בעיון. נדמין את הפנס,
רבנים רבים ונכבדים מתאספים. גדולי תורה, דינים
וראשי ישיבה עוזבים את עסוקיהם למען 'כלל ישראל'.
רבי חיים מבריסק מתמסר אף הוא למען 'כלל ישראל'.
אך הוא חדש שכל אחד ואחד, כל בחור וכל תלמיד, הנו
"כלל ישראל"!

פקיד בכיר שמוכן לעזר לו, אך הוא מבקש 'דמי פיס'
בסה מאתיים רובל.
"מאין לי סכום פה גבוה?" בכה הבחור באוני הרב.
רבי חיים אינו מתמהמה. הוא מתמסר לצרכי הבחור
ולהרגעתו, ופונה לבתי נגידיים ועשירים בעיר. תוך זמן
קצר נאסף הסכום הגדול. הרב הגישו לבחור ובכרו
שיצליח בכל אשר יפנה.
בשובו לאולם הפנוס ספר על סבת נטשו את האספה.
פנה אליו אחד הרבנים בתוכה: "בריסק'ר רב! האם זה
ראוי ומקבד לעזוב דיון כה משמעותי עבור כלל ישראל,
בשביל בחור אחד?"
רבי חיים קם מלוא קומתו, דפק על השלחן בעצמה,

בדרך הצדיקים

מגנה אחת!
השבוע, ביום כ"ה בשבט, יום פטירתו של גאון זה,
שזכה להטביע חותם קדוש בעם ישראל. בדרשותיו
מול קהל, ובשיחות אישיות עם מבקשי לקחו, שפעמים
רבות שמע מהם: "אני כבר מבגר, ככה אני... כבר לא
אשתנה..." "רגיל היה לעוררם ע"י הספור הבא:
היה זה כאשר הלך רבי ישראל ברחוב העיר בשעת
לילה מאחרת, וראה את הסנדלר עדין עסוק במלאכתו.
אחורה של השעה גרמה לו לרבי ישראל לשער
ולהרהר שכבר ראוי היה לסגור את חנות ולפנות לליל
מנוחה. ובפרט, שבזמן כניסתו לחנות הוא ראה שלא
נותר מהגר כי אם טיפ-טפה, עוד מעט הוא יגמר ויכבה
מאליו. די כבר, נגמר עוד יום.

הוא שאל את הסנדלר על כך, שהרי הגר כמעט נגמר
והשעה מאחרת... האם לא פדאי כבר לסים ולעזוב את
העבודה?

ענה לו הסנדלר, באותו משפט שגשאר לנצח, משפט
שבו זמנית הוא גם תמים וגם עמק ומשמעותי: "רבי,
כל זמן שהגר דולק אפשר לתקן". רבי ישראל לקח את
המשפט כהוראת חיים, וההוראה היא מעשית מאד. כי
לעתים כל-כך קרובות היאוש מתגבר על האדם, עד
שהוא מדמה שכבר אבדה תקותו וכל חלומותיו נגזו.
הוא כה עז את חזיו עד שכבר הכל מקלקל. כל-כך

כל יהודי העירה התאספו לטל חלק בחתנה המפארת.
אבי הפלה היה בעברו סנדלר ועני מרוד. ברבות
השנים האירה לו ההצלחה פנים ונעשה אמיד. חברו
מן העבר, סנדלר אף הוא, הגיע לחתנה ונתמלא קנאה
עזה על בעל השמחה שהיה סנדלר כמוהו ונעשה
עשיר. רגש הקנאה גבר עליו, ובשעת החפה חליץ את
נעלו לפני אבי הפלה, הסנדלר לשעבר, ושאל אותו
לעיני קדם: "כמה יעלה לי לתקן נעל זו?"
השאלה העוקצנית פגעה בבעל השמחה בצורה קשה
מאד. הבושה הכריעה אותו עד כדי כך, שלבו לא יכול
היה לשאת זאת והוא התמוטט מתחת לחפה. לא
הועילו נסיונות ההחזקה. האיש נפטר במהלך חתנת
בתו הפלה...

באותה חתנה נכח גם גאון ישראל ותפארתו, רבי
ישראל ליפקין מהעיר סלנט. כאשר ראה להיכן
מוליכות המדות הרעות את האדם, החליט להקים את
תנועת המוסר. ר' ישראל התחיל לעבר מעיר לעיר,
לדרש בנעם אמרוותיו באוני הצבור על חובת האדם
ללמד מוסר, לסתת את מדותיו ולתקנו. הוא הקים
בעירות 'בתי מוסר' בהם תאספו אנשים לשמע דברי
התעוררות, ולמוד 'מוסר' בחברותא. רגיל היה ר'
ישראל לומר לתלמידיו החכמים: "קל יותר לסים את
כל הש"ס - (2711 דפי גמרא!) - מאשר לתקן מדה

מקלקל שכבר אי אפשר לתקן.

איי, איזו מלה אכזרית היא זו – יאווש! מלה המסמלת את גמר הדרך, את הכניסה לרע ללא מוצא, ללא כל אפשרות גישה אל הטוב. זו ההרגשת כניעה שאין אפילו טעם קלוש לנסות ולהמשיך הלאה במאמץ לתקן, ולא יעזר להשקיע ביצירת אור לפחות כפי האפשרות הדלה הקימת.

כל זמן שהגר דולק, אומר רבי ישראל, אין מקום ליאווש! עדין יש הודמנות לתקן? אז הבה נתקן! נזכר גם את אמירתו של רבי ישראל: "הגשמייות של האילת היא הרוחניות שלי". לדאג לאחרים, לקרובים ולעוֹדֵדִם. כשמקרבים את האחר לרשב"ע – נמצאים אנחנו בעצמנו מתקרבים אליו יתב"ש!

בְּדֶרֶךְ הַיָּמִין

נאותו לאורו. לעתים היו הבאים אליו לעצה ובכרה מתנצלים בפניו ש'גוזלים את זמנו'. רבנו היה מספר את שראיה אצל רבו הקדוש, רבנו החזון אי"ש. היו בני ישיבה סרים לביתו לפרש בפניו את ספקותיהם בלמוד ולשאל שאלות הלכתיות. כשהיו מעירים כי שואלים אלה פוגעים בזמנו היקר, היה החזון איש משיב: "אדרבא! הם מסייעים לי בשאלותיהם! הם נותנים לי הודמנות לעין ולהגיע לברור!" היה הגאון רבי יעקב מסביר פנים לבאים לשחר את פניו: "תודה שאתם באים אלי! אתם עוזרים לי ומאפשרים לי להיות 'מזכה הרבים'!"

יהי רצון שנוכח במהרה להעלות את מחציות שקלינו לבית המקדש בירושלים, ונחבר לעוד ועוד יהודים וכה נוכח לשלמות, ויהיה ה' שלם וכסאו שלם עד עולם.

מרן הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצוק"ל

בשבת זו, שבת ראש-חֹדֶש אדר, קוראים גם את פרשת שקלים, הראשונה מבין 'ארבע הפרשיות'. בפרשה זו נצטוו כל בני ישראל לתרום לעבודת הקרבנות מחצית השקל בכל שנה ושנה. התורה מצוה: "העשיר לא ירבה והדל לא ימעט ממחצית השקל... לכפר על נפשתיכם". עלינו ללמד מדין זה כי בבסיס, כל יהודי ויהודי – שוה. אמנם מדרגת האדם תלויה במדת ההשקעה, עד כמה האדם עמל ועולה במעלות התורה, אף לכל אחד נתנה היכלת להתקדם ולהתעלות. עלינו לזכור את נקודת ההתחלה, השיוויונית, בכדי להחדיר בנו מוטיבציה להשקיע – בעצמנו ובבני סביבתנו.

רעיון נוסף הנלמד ממחצית השקל, להראות לאדם שהוא רק חצי. כלומר, האדם צריה לדעת שהוא לא שלם, והוא צריה לאחד את עצמו עם הצבור בכדי לזכות לשלמות. אין לאדם לחשב שהוא החכם מקל אדם ושהוא סמל השלמות. כל אדם צריה לדעת שהשאיפה לשלמות ולדרגה גבוהה יותר, צריכה לעמד בבסיס ההשקפה שלו. כשכל אחד נותן מחצית מהסכום המצטבר קונים קרבנות צבור. הצבור משפיע על הפרט השפעה גדולה.

המעניק ליולת אינו 'נותן' אלא 'מקבל'. בפרשת שקלים נאמר: "ונתנו איש כפר נפשו לה..." המלה 'ונתנו' הנה "פילגדרום" (מלה הנקראת מימין לשמאל ומשמאל לימין), דרשו במדרש שזה בא ללמד כי הנותן ליולת, ה' נותן לו בחזרה!

השובע, ביום כ"ו בשבט, זמלאו ארבע שנים לפטירתו של אוהבם של ישראל, הגאון הגדול רבי יעקב אדלשטיין זצוק"ל, רבה של רמת השרון, שאלפים רבים

בְּדֶרֶךְ הַחֵידָה:

עֲנוּ עַל לְפָחוֹת אַחַת מֵהַשְּׁאֵלוֹת הַבָּאוֹת:

- כִּמָּה סִפְרֵי תוֹרָה מוֹצִיאים בְּשֶׁבֶת זו, וּמָה קוֹרְאִים בְּכָל אֶחָד מֵהֶם?
- הַשְּׁלֵם אֶת הַפְּסוּק, שְׂפָה רְלוֹנָטִי לְזַמְנָנו: "וַיְבָרֶךְ אֶת לַחֲמֵהּ וְאֶת מִימֶיהָ..."
- מָפֵל אֲסוּר יֵשׁ לְהִתְרַחֵק. עַל אִיזוֹ עֲבָרָה אוֹמְרֵת הַתוֹרָה בְּמִפְרָשׁ שְׁעָלֵינוּ לְהִתְרַחֵק מִמֶּנָּה?

תְּשׁוּבוֹת לְפָרֶשֶׁת יִתְרוֹ

אִיזוֹ עֲצָה נָתַן יִתְרוֹ לְמוֹשֶׁה רַבֵּנוּ?

- לְמַנּוֹת דֵּינִים נוֹסָפִים שְׂיִקְלוּ עָלָיו לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם..
- מָה מִיָּחָד בְּהַכְרֹזֹת 'נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע'?
- בְּאֲמִירָה זוֹ מְכַרִּיז הַיְהוּדִי עַל נְאֻמָּנוֹתוֹ לֵה' עוֹד בְּטָרֶם שׁוֹמְעֵי מָה ה' מִבְּקֹשׁ מִמֶּנּוּ.
- הֵיכֵן לְמַדְנוּ בְּפָרֶשֶׁה שְׂאִין לְבִישׁ אֶפְלוֹ דוֹמִם?
- שְׂאִין לְעֲלוֹת לְמִזְבֵּחַ בְּמַדְרָגוֹת, אֶלֶּא ע"י כִּבְשׁ, שְׂלֵא יִרְאֶה בְּשָׂרוֹ.

מַעֲוֵנִינִים לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֵלוֹן הַבֵּא לְזִכּוֹת יְקִירְכֶם?
צַרוּ אִיתְנוּ קֶשֶׁר בְּמֵיַל: zaida@kerenh.org.il

רוֹצִים אֶת הָעֵלוֹן אֲצַלְכֶם?

שַׁלְּחוּ בַקְשָׁה לְדוֹא"ל zaida@kerenh.org.il וְנִשְׁלַח אֵלֵיכֶם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קוין הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ר 5-804-659-95
התרומויות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" ברחבי הארץ